

Klic TRIGLAVA

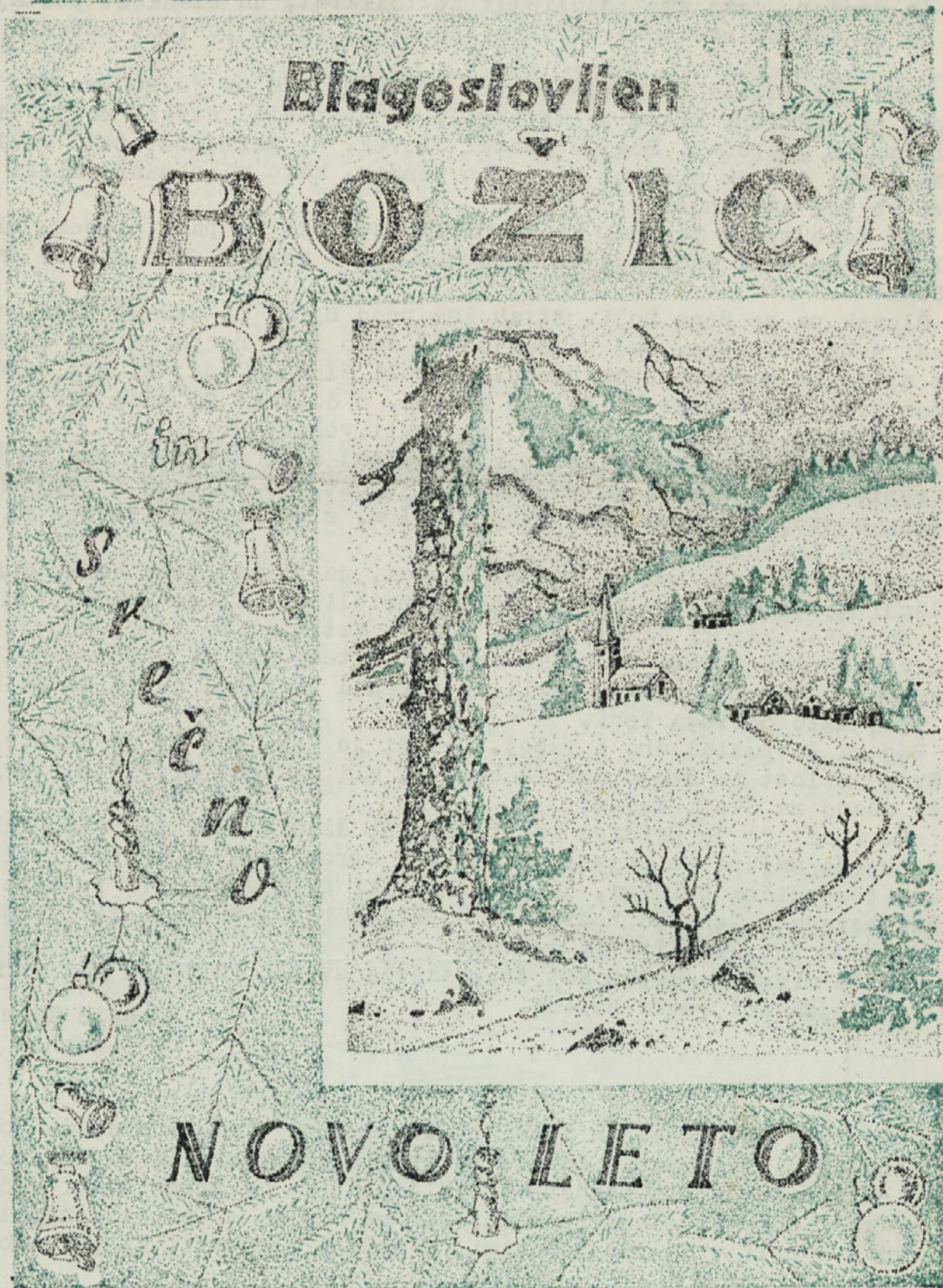
Leto I.

Božič 1948.

Št. 10.

Blagoslovljen

BOŽIČ

NOVO LETO

Za Božič 1948

Koliko pisanih besed bo tudi letos o praznikih: o poljanah in planinah pokritih z bisernim snegom, o samotnih potih, ki od = krivajo svoje skrivnosti prav ob polnoči tega Svetega dne, o pe tju zvonov in božični pesmi, o veselju in radosti ob domačem ognjišču, o kadilu in molitvi, o jaslicah in drevescu, o božičku in darovih...

Sladke bodo te pisane besede, slajše kot marsikateri kruh, svetile se bodo bolj kot zvezde v trepetajoči noči, pele bodo kot pojo lepa u = sta in vendar, saj smo to slišali že tolikrat, da sladkost postaja gren ka, da se luč ob svetlobi utrinja, da svetu pesem postane navadna popev ka.

Kako malo misli bo morda ob tem prazniku, da se je BOG rodil, da je stopil na svet On, ki ga je ustvaril, da je postal stvar, ko je bil njen Zveličar in gospodar. Bog je postal človek. Ni skrivnost tako velika, da ne bi mogel človek misliti nanjo in vendar, kako malo naših misli se u = stavi ob tej skrivnosti.

Saj lepo zveni beseda, ko zveni kot zvončki na paši, pesem, ki poje o hlevčku in bedi in mrazu in detetu... in - vendar, kdo misli, da je to za Boga!

Človek pa se Boga boji. Strah ima pred njim, ne zaradi Boga, temveč zaradi sebe, človeka. Naj bi Bog ostal samo Bog, ne pa da gre in se sklo ni k njemu in postane enak njemu. To boli človeka, saj bi Bog ostal lah ko tam gori, in vendar prišel je k tebi, o človek! Si kdaj mislil o tem? Ako še nikdar, misli o tem nocoj na Sveti večer.

In ta misel naj gre globoko v Tebe, naj živi s Teboj, naj Te dviga in krepi, ko boš mislil na svojo osamljenost, ko boš sam s svojim hrepe nenjem, s svojo mladostjo, s svojim delom, s svojim trpljenjem in brid = ko mislijo in bolečino.

Bog je s Teboj, ker je postal človek, da bi bil Tebi enak. Kako ma = lo ljudi je bilo, ki so se Ti skušali približati in še kdo od teh je mi slil na Tebe, kdo Ti je bil vdan, kdo je vztrajal ob Tebi, kdo je iskal malo veselja in sreče, da bi Te obdaril s tem? Sam je morda našel nekaj tega, pa je vse ljubosumno skrnil in shranil za sebe, ne pa da bi daro = val vsaj malo od tega Tebi.

Bog pa je postal eno s Teboj. Dal Ti je vse, dal Ti je sebe, dal Ti je Svojo milost in Svojo moč in besedo, ali si kdaj mislil na to? Ako ne, misli nocoj na Sveti večer!

Ne reci: To je pridiga in pridige ne slišim rad. Saj veš, kako je naša beseda majhna in prazna, ko se kot otrok lovi za velikimi stvarmi. Ne, ni to božična pridiga, je pa misel, ki živi v Tebi in to misel sem skušal povedati Tebi za božič, da bo šla s Teboj v Tvoje življenje. Saj ostane samo to: Bog in ti, človek!

In ta misel bo lepša kot trepetajoča zvezda, milejša kot božična pe sem in slajša kot vsaka beseda.

Ignacij Kunstelj
župnik

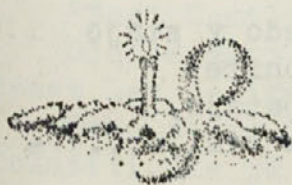
+ + + + +

"Kdor je čul v svojih otročjih letih doma blažene glasove božične = ga zvona, naj hiva onkraj morja, na drugem koncu sveta, naj mu bode o = trplo srce v žalostnih izkušnjah življenja: ko mu pride sveti večer, te = daj se mu zbudi teh glasov spomin; zdi se mu, da mu zopet done, kakor so mu nekdanj doneli v daljni domovini, v srečni mladosti, ki je tako daleč, tako daleč za njim!"

Josip Stritar

B O Ž I Č

lava Bogu na višavah in mir ljudem, - ki so blage volje!
Tako se je glasil, ta pozdrav vsému človeštvu na prvi Božič, pred skoraj 2000 leti.

Da, tako se glase in prepevajo te besede, vsako božično noč, - tja do Novega leta in Sv. Treh Kraljev. Človeštvo se samo predrami iz spanja in zapoje, - ter prisluhne temu prve mu božičnemu pozdravu. - Potem, pa ta spomin, ta pozdrav zamre, - zato ne! Vrste se drugi prazniki, - ki v nekem omotičnem vrtincu in krogotoku izginjajo in se pojavljajo leto za letom.

Vse se preživlja le na ustnah, - srce in duša zatrepetata v latentnem stanju, - in preideta v pustó vsakdanjo borbo za življenje.

Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji, - ki so blage volje!

Skozi prizmo življenskega vrtinčenja človeštva gledano, - so to le prazne besede; besede, ki so padle na nerodovitna tla!

Besede puste in prazne!

Mar je res tako?

Mar je res, - le samo prevara, laž in goljufija!

Mar je res, - le vse krinka!

Mar je res, - le vse za nasičenje in elektriziranje mas človeštva, - in trenutno sproščanje napona mase!?

Da realno gledano v dno duše ljudskih množic, - je stvarno res tako!

Pohiti na ta božični večer v London, Pariz, Moskvo, New York, - celo Ljubljano v objemu rdečega sija, - mesta, vasi in dežele.

Iz grl milijonskih se pesem ta glasi, - tam v zbrani pobožnosti, - tam pri čašah penečega vina, - v objemu šumnih plesalk, slanin in neokusnih dovtipov, - človeštvo le čaka božičnega večera.

Čaka, čaka, - samo čaka in poje!

Čaka, da noč se primakne polnočni uri, - čaka na polnočnico, - čaka na bitje polnočne ure!

Le čaka, čaka, - čaka!

Kaj čakaš ubogi človek, mrmraš in poješ besede le na ustnah svojih!

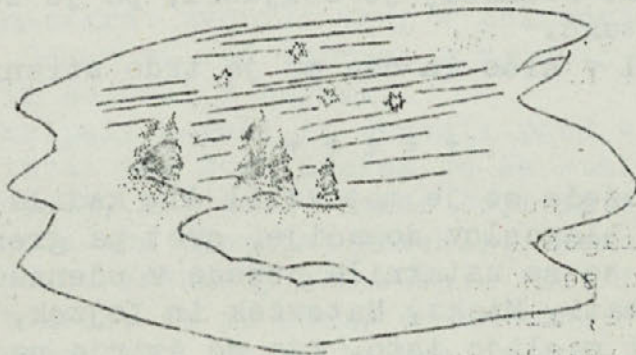
Saj božični večer je bil, - Krist se je rodil s tem pozdravom, - živel, trpel in umrl. Dopolnil svoje poslanstvo, - in vstal! Krist je v svojem pozdravu, - našel tudi kot človek, - svoj mir, ga delil in ga v trpljenju svojega križevega pota dokončal kot človek.

Božič je - bil!

Ne čakaj ga, naj prenehajo samo Tvoje ustne peti ta pozdrav!

Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji, ki so blage volje, - naj poje Tvoja duša in srce. Toda ne samo eno, - ali nekoliko noči, - nego noč in dan življenskega potu slehernika, - saj njemu je bil namenjen, - v prebujenje, - življenje, - in končno Vstajenje!

Pleša Jože

Sveta noč

"Slava Bogu na višavi
in na zemlji mir ljudem...!"
petje angelsko pozdravi,
v tihi noči, Betlehem.

Glej, nebo se je nagnilo
nad zemljo, nad grešni rod,
mir, veselje je razlilo
na človeštva temno pot!

V revnih jaslicah smehlja je
Sin-Odrešenik leži;
Mati radostno jokaje
z Jožefom ob njem bedi.

In pastirji s čredo v stajo
k Novorojenčku pohite:
"Dete božje," šepetajo,
"mir, rešitev vse zemlje..." -

Tropi revni, razbežani,
Dete, glej, na Sveto noč
k Tebi kličemo zemljani:
Pošlji, pošlji nam pomoč!

Oh Dobrota Ti izvirma,
pravega miru Ti vir,
daj, da vsa srca nemirna
bo napolnil - pravi mir!

Begunec

- 0000000000 -

S kolovozov

I.

Moker je bil mesec gruden. Le dež z oblakov in blato na zemlji,
na kolovozih in okrog hiš, da Bog pomagaj. Kot nova nadloga ta
ka zima. Pomladi in poleti pa vseskozi suša. Na, zdaj pa spet.
S strahom so kmetje gledali na njive posejane z ozimino. Ko ta
ko rada in naglo pride nesreča nad polje ob taki zimi. Moj Bog!

Pa se je kar na naglo nebo po zadnji adventni nedelji prevleklo z
molčečo sivino in kot da je umrlo. Le blato ni izginilo s kolovozov, ko
pa nohenega mraza ni bilo.

"No, hvala Bogu," so se oddahnili ljudje, ko seje v torek pred bo-
žičem zalesketal droben led po mlakužah. Čez dan se ni nič kaj ogrelo.

"Diši, diši, po snegu diši."

In je čez noč pritisnil mraz, proti jutru so se lovile prve bele
muhe med drévjem, potlej je pa kar kosmatalo izpod neba.

"Salamensko, ga vam je nametalo, da sem komaj prigazil do doma," je
veselo menil Štefan, ko si je v veži otepal sneg.

"O, Štefan, si vendar prišel!" ga je mati pozdravila. Kako bi govo
rila o snegu, ko je pa sin prišel! In je Matevžek mesto nje dèl:

"Pa še kar kosmata!" in se je obesil starejšemu bratu za roko.

Ko je mati skočila v kuhinjo, da mu brž prinese kaj, da se ogreje,
je stopila sestra Micka iz hiše. Ni mogel Štefan, kar takoj je vprašal:

"Ali Francelj in Peter prideta?"

"Štefan...- ne vem. Francelj je obljubil, pa je že v pismu voščil
praznike, Peter prav tako."

"Hm!" In je stopil v hišo in oča mu je trdo stisnil roko: "No, Šte-
fan, Bog daj!"

+ + + + +

Žalostno, skoro dušeče se je motovilil dim kadila pod stropom. Te-
žek je bil svetonočni blagoslov domačije, svet pa grenek. Resnobna je
bila molitev. Štefanu so se zataknille besede v očenašu, ko je molil na
prej. Je vedel: oče, mati, Micka, Matevžek in Lojzek, še Francka naj =
mlajša - je vedel: vsi mislijo isto. Kje so štirje najstarejši, Fran-

ce in Peter; in Janez in Joža, ki že tako dolgo, dolgo nista imela božiča doma. Materi so solze polzele po licih, komaj slišno je odgovarjala molitvi, a duša njena je kričala, molila in Deteta prosila:

"Bog! Usmili se! Fante mi varuj! Vodi, čuvaj in pripelji jih spet."

Oče je skrnil obraz v roke, kot da je v globoke misli zatopljen. Šestdeset let je imel, pa kot da ga je sveti večer še bolj ukrivil.

Tako so molče sedli k večerji, da je Štefan začel pogovor. Ni znal tolažiti, ko je vedel, kaj vse boli in tudi njega, pa je spraševal o polju, o hosti. Potlej je začel veselo govoriti, kako je bilo včasih doma o božiču in kako bo spet, morda kmalu, morda že drugo leto. Bo, bo, saj mora biti.

Najstarejši sin na sveti večer doma - ta zavest je dajala Štefanu be sede. Mora, mora in je govoril tako mehko in veselo. Vse, kako so v hosto hodili skupaj one dni pred božičem, kako so jaslice postavljali. Vse, vse in še bo tako! Najmljaši so ga poslušali z odprtimi ustmi, oče je za mišljen zrl v fanta, v očeh pa mu je gorel ponos: "Moji fantje!" Mati pa kot da molitev posluša. Sladki spomini, lepa upanja! Bog daj!

Ko so odmolili po jedi, je oče resno pogledal po družini, po vrsti po otrocih in na ženo. Obe roki je težko položil na mizo in počasi, besede za besedo je izgovoril:

"Franceta ni... Petra - ni... Kje sta Janez in Joža...! Štirje, štiri je najstarejši sinovi, vaši bratje, otroci! Molimo za njih; za njihov sveti večer, kjer so in da bi kmalu spet bili z nami - za božič, - za vsta jenje.

In so molili, pa obmolčali.

Stefan se je presedel k peči in zamišljen vzel svoj klarinet v roke. V zadregi ga je obračal in ogledoval. Kaj bi? Ni mogel z besedami več govoriti, pa je iskal. Oče ga je rešil:

"Stefan, no, pa zaigraj "Sveto noč"! Za vse! Za njih in za nas!"

Ni še igral fant tako. Saj je vedel, da za vse. Kot da v srcu čuti vsak zvok, je pelo glazbilo. Solze bi prišle Štefanu v oči ob mislih, ob svetosti in lepoti. Bi mu prišle! Pa jih je s silo zadržal - fant dvajsetih let. Mehki zvoki so se spreletavali v dimu kadila in blažili duše, upanje so dajali. V jaslice v kotu so nalahno in počasi zaplavali, prav tja v ospredje k Materi in sv. Jožefu in čisto tiho k Detetu. Prosili so, molili. Glasovi svete noči, glasovi duš, glasovi doma. Skoro kot misli lahni, pa močni, da bi gore premikali. Saj jih - na sveti večer, ko je vsakdo doma. Sladka in močna vez doma, domovine.

Sveta noč...

+ + + + +

V zvoniku je udarilo enajst. Počasi so doneli glasovi bronca in se razgubljali v snežno mehko poljih. Ravnik jih je sprejel v svoje hoste in skale, pa jih skoro neslišno vračal v odmevu. Matjaževe skale so sanjale na vrhu hriba, Kraljeva drča je molčala. Le kot dih so odzveneli udarci zvona v belih smrcakah nad Bidovčevimi njivami.

Mati se je vzdignila v klopi, kjer je zadremala. Mora še najmlajše poklicati. Bo kar naenkrat zvonilo vkup k polnočnici in v sosedno vas je kar daleč v snegu. Odkar ni več župnika v njihovi cerkvi! Kot pred leti: par korakov skozi in so bili v cerkvi.

V snegu so zaškripali koraki in obstali pred vrati. Nehote je stopila v vežo. Kot slůtnja! Daj Bog! Stefan je že stal z njo! Molče sta zastrmela v vrata. Počasi, kot da še nekdo boji motiti mir, so se odprla.

"Francelj...!" sta oba naenkrat izrekla. "Francelj, hvala Bogu!"

"Hvala Bogu!" je še Francelj sam rekel. "Kot še nisem prosil, sem prosil, pa mi niso dovolili; da ne smem, da ne morejo dovoliti, da mora biti do novega leta dokončano, da je že vse pripravljeno za otvoritev in

tako naprej. In sem mislil, če pa je tako - pa dobro in sem šel. Zjutraj ob sedmih moram biti spet na delu. Zamudil bom; izgovoril se bom; da sem le na sveti večer doma." - Ni govoril nikoli Francelj mnogo. Nocoj pa - sveta noč in človek kar pove. - Ko je stopil v hišo, mu je lahna, komaj zaznavna senca pokrila obraz. Nič ni rekel, videli so pa vsi in občutil je sam: Petra ni bilo.

Polnočni zvonovi so jokali, tožeče, proseče. Jokali so in - upali. Skale vrh Ravnika so molčale. Pa so trdne kot upanje v srcih. Vera je - moč! - Bog daj! Zvestopa je z njo! Bog ve, ljudje čutijo.

II.

Peter se je obrnil na postelji in udaril s pestmi po zglavju, da so deske zaškripale!

Ostali vojaki so kričali s steklenicami v rokah in pili. Na koncu sobe je stala miza, starešine so sedeli za njo. Dekleta med njimi, med vojaki! Pijani! Zadnja stena okrašena. Slike, zastave! Bataljonska proslava, ko so na vežbah bili najboljši.

"Sveta noč!" - "Bog! Kje so jaslice?" je vrtalo Petru po glavi in roke so se mu stiskale v pesti. Obljubili so mu dopust pred enim tednom. Zdaj pa nič! Da ni časa, da mora po božiču cel bataljon v južne gore! Za grabil bi posteljo in jo vrgel med one pijance, da bi jim še tisto pijačo, ki imena poštenega ni vredna, razlil.-

Hotel je iti ven, na dvorišče, na stražo, če hočejo; da bi bil sam. Niso mu pustili! Proslava je! Ali so pozabili, kaj je danes?

Molil bi Peter, pa je bil tako trd in še v takem hrušču. Klel bi, da ni bil sveti večer. In se je le zamislil v dom, v jaslice v kotu. "Bog vedi, ali je Francelj doma. Janez in Joža... nista! Ali bo zaigral Stefan "Sveto noč". Kar nehote je skoro mrmral svetonočni napev. Pozabil je na hrup in ni nič slišal, pa tudi oni ga niso.

"Enajst je ura... Zdajle se bodo pripravili k polnočnici. Kdo bo le tos potrkaval.... Zvonovi....!"

"E-, Peter Hostnik, na, pij!"

Starešina se je prigugal do njega. Iz kozarca je pljusnila pijača Petru v obraz, da je stisnil zobe. Pa bi mu pljunil v obraz, pijancu vsi ljivemu, ali kaj, ko... Obrnil se je vstran in molčal, v duši mu je grizlo in gorelo.

"Na, boš pil! Boš!?"

"Ne!"

"Kaj! Nočeš pijače! Ha-ha! Seveda na božič misliš, ha-ha-ha...Otrok, ha-ha!"

Peter se je vgriznil v ustnico in stiskal pesti. In še enkrat:

"Boš pil?! Boš! Od mene?!"

"Ne! Ne!" Skoro zakričal je Peter, skočil s postelje, odrinil pijanca, da mu je pijača pljusnila v obraz in se je kozarec z žvenketom razletel na tleh.

"Ne, ne," mu je kričalo v srcu in je planil skozi vrata.-

Zunaj ga je ustavila straža.-

-Sveta noč...

III.

Skupaj sta šla zjutraj na delo, skupaj sta delala, le nekaj korakov drug od drugega. Govorila pa nista nič. Zamišljeno sta se spogledala le včasih v soju rudarskih lučk. Kot da bi si rada razodela svoje misli, pa ne veta kako. Pa sta oba vedela, da isto mislita in misli so tako lepe, lepše kot besede. Misli o sveti noči, o božiču, - o domu, domovini ljubljeni, Sloveniji.-

Sama nista vedela, kako sta dokončala delo. Črnih kep ni bilo več pred njima, le zadaj še masa - za drugič - po božiču.

-Zvečer sta ostala sama v sobi. Rudarji so šli praznovat. Morda domov, morda k prijateljem, morda pit.

"Bo čas za večerjo!" je menil Janez in se vzdignil s postelje.

Joža je molčal. A nato, kot da se je spomnil:

"Ne, nocoj bova doma večerjala!"

Kos kruha, kos mesa, nekaj kolačkov je vzel iz omare in steklenico vina iz kovčka in razložil po postelji.

"Sveti večer, pa bo diva sama!"

Janez je vrgel pogled na steklenico:

"Joža, zakaj si vino kupil in - za danes!" Nič ni bilo očitka v besedah. Razumel je brata, pa - vendar...

Joža je pogledal in razumel in povedal vse. Brat bratu! Dom je bil z njima...

Pojedla sta molče, a vina se nista dotaknila. Pustila sta ga na postelji. Morda ga bo kdo drug vesel.

Brez besed, kot da drug drugemu želje bereta, sta zavila ven, v meglo - iskat svetega večera miru. In še sta molčala, v megli! Sama v miru, le misli z njima in ljubezen zvesta domu, želja močna po njem.

Polglasno je začel peti Joža. Ni je lepše pesmi od te. Počasi, čisto lahno sta bolj mislila kot pela. In sta slišala domače zvonove, še od mevnjihov, komaj zaznaven v ravniških smrekah, sta slišala. Nista si po vedala, pa sta vedela.

In mater in očeta doma, sestre in brate! Oh jaslicah klečijo in molijo. Morda so že nehali moliti. Bog ve! Morda pojejo isto kar sta onadva pravkar. Ali pa Štefan igra! Kot biseri v megli so jima zablestela v mislih materine solze. Mati! Dolgo je že, kar sta zadnje pismo dobila od nje: "Fanta, kdaj bosta mogla priti! Saj, ko se vreme popravi, morda. Saj, bosta!..." - O, mati, ko bi mogel povedati vse, ko tako razumete, mati... -

In očetu se roka trese, ko reže kruh za družino; ali je kolač? Za vso družino zbrano ga reže oče! Za vso? - - Bog vedi! Bog vedi, kdo še manj ka razen njiju. Peter? - Francelj! Naj jim bo mirna sveta noč - dobrim!

Dom, domovina - vredna zvestobe in ljubezni močne in velike. Misel na te, Domovina - to je moč, to je vera.

In sta še mislila brata in čutila, videla. Vasico, dohrave v snegu. In hoste in gore - o vso, vso Domovino kot oltar, velik in lep. Zasmajal bi se na snežnih skalah, zapel bi pesem miru zemlji slovenski. Slovenija - ljubezen življenja. S Teboj biti - je sreča! Grenka je resničnost ob lepoti misli. Potrta bi človeka - Slovenca, - pa ga ne. Ne pota re ga resničnost. Pred Tvojo močjo, pred skalami Tvojih gora ga je sram in zato ni potrnosti. Iz Tebe je moč, zemlja domača. Kot oltar stojiš da leč, želiš in potrebuješ zvestih, želijo Te oni, in potrebujejo; o še ka ko! Neugnana sila vleče k Tebi, k oltarju, ki ga je Bog dal. Planil bi k temu oltarju, poljubljal zemljo. - Pa, Domovina, Ti sama hočeš dela, hočeš borbe, trpljenja. Hočeš in ukazuješ. Moč daješ sinovom, zato zdržijo, zato bodo zdržali, za Tebe, za Tvojo čast in srečo, za srečo ljudi tako dobrih, ki si jim Ti velika mati. Kuješ zvestobo Tvojih sinov. Daj, kuj, kuj, bolj vredni Te bomo!

Pa - sveta noč je nocoj! Domovina - miru Ti želim. Ne jokaj, ljubezen moja. Ko pokličeš, pridemo, vsi k Tebi, k oltarju. Svetonočni zvono vi bodo Tvoj in naš glas - naš mir. Slovenija!... Domovina!...

Zavila sta Janez in Joža mimo cerkve.

"Stopiva k polnočnici!" - In sta bila v cerkvi, da, v domači. Misli zvestobe in ljubezni, hrepenenja so močnejše od resničnosti. Na sveto noč!

Mirko Gornik

Vojakove solze

Leta devetnajstošestnajstega sem šel z materjo k polnočnici. Cerkev je bila nabito polna pobožnih vernikov, kajti bila so leta strahot - vojne, smrti in porušenih domov.

Po končani maši so se verniki še zatopljeni v molitev in stare božične pesmi gnetli proti na stežaj odprtim vratom in hiteli domov. Orgle so donele v zadnjih akordih refren pesmi "Sveta noč, blažena noč". Z materjo sem se med poslednjimi bližal vratom. Le tu in tam je še kdo klečal v klopi, zatopljen v iskreno molitev, morda za svojca, kdo ve kje v svetu. Pri steburu pod korom pa sem zapazil vojaka ljubljanskega polka. Stal je tu v ponošeni in preveliki uniformi, s spuščnimi in sklenjenimi rokami, ter pogledom uprtim v oltar. Usta so mu drhtela, po licih pa so mu polzele debele solze.

Zunaj sem vprašal mater, če je videla v cerkvi vojaka, ki je jokal in zakaj je jokal. Rekla mi je: "Zato joka, ker ni doma. O Božiču je vsak kristjan rad doma..." Po njenem glasu sem spoznal, da je ta prizor napravil nanjo globok vtis. Pa tudi jaz sem bil presunjen ob pogledu na odraslega človeka v solzah. Kolika je morala biti njegova žalost, če se v cerkvi ni mogel vzdržati solza!

Materine besede in podoba tega vojaka so se mi tako močno vtisnile v spomin, da jih ne bom pozabil nikdar. Če bi ga videl danes, po več kot tridesetih letih, bi ga spoznal. Vsako leto v božičnem času mi oživi v spominu tako jasno, kakor da bi bil pred menoj. Dolge dni in noči gagle dam, z debelimi solzami na upadlih licih in razmišljam o njemu.

Slovenec praznuje Božič drugače od večine drugih narodov, ki so iz tega dneva napravili navaden, banalen dan cenenežnega uživanja. Mi ga praznujemo kot notranje doživetje. Pri nas ni hrupnega veselja, muzike in streljanja. Edino tiha pobožnost, starinski običaji in stara božična pesem pričajo o prazničnem razpoloženju. Vsak človek, če le more, se vrne za Božič domov. To je praznik doma. Kdor o Božiču ne more biti doma, ni ma miru. Če nikdar čez leto, o Božiču ga prime z nepremagljivo silo želja za domom in domačimi.

Mnogo pozneje sem razumel onega vojaka in njegovo žalost, ko sem sam doživljal in preživljal boleost praznovanja Božiča na tujem v samoti. Nikdar se ne čutim tako zapuščenega, nikdar me s tako silo ne vleče domov, k materi, k ženi in otrokom, kakor v božičnem času. Nič na svetu ne more zatreti tega tajinstvenega božičnega klica doma. Prime me kakor ptico selivko, ki nosi v sebi, v krvi, nagon, kateri jo jeseni in spomladi vodi na pot v daljne dežele.

Kaj bi ne dal, da bi mogel vsaj samo te dni preživeti z mojimi doma, v znanem, dragem okolju, kjer me vse spominja na srečno dobo otroških let. Kako rad bi slišal spet enkrat božični zvon in orgle domače cerkve! Kako rad bi našel mir in uteho v božični pesmi, ki jo samo mati poje naj lepše.

Poljanski

UREDNIŠTVO IN UPRAVA "KLICA TRIGLAVA" želi vsem Slovencem, naročnikom in sodelavcem srečen božič in uspeha polno Novo leto 1949!

"Klic Triglava" izhaja štirinajstdnevno. Četrtletna naročnina je 6 shillingov, polletna dvanajst. Naročnina in dopisi se naslavljaajo:

Uredništvo "Klic Triglava", Miners Hostel, Twogates, Tamworth, Staffs. England.

Opozarjamo, da je naročnina plačljiva potom Postal Orderjev v Vel. Britaniji, potom nakazila CMWS v Nemčiji in potom priloženega denarja v priporočenem pismu iz Argentine in USA ter potom internacionalnih kuponov iz katerekoli dežele.

Opozarjamo, da ne odgovarjamo za Postal Orderje, ki niso poslani v priporočenem pismu. Zlasti pa opozarjamo, da ne izpolnjujete P.O.-jev. Ako je že na njem naslov, potem mora biti poln naslov časopisa, v no=benem slučaju pa ne sme biti prečrtan, kar velja za izplačila v bankah. Ako ne bomo mogli zamenjati napačno izpolnjenega P.O.-ja, ga bomo vrnili naslovniku. Zato je najbolje, da se P.O.-ji ne izpolnjujejo.

Črtica "Strgane jaslice" izpod peresa g. Poljanskega bo objavlje na v novoletni številki zaradi pomanjkanja prostora v božični. Tudi vsi ostali literarni prispevki, nebožičnega značaja, bodo prišli počasi na vrsto. Opozarjamo pa vse pisce, da računajo s prostorom. V bodoče ne bomo objavljali več člankov, ki bodo daljši od dveh strani tiska.

V novoletni številki se bomo spomnili tudi 30-letnice ^{smrti} Ivana Cankarja, ki je umrl 11. decembra 1918. Našega pesnika Prešerna pa se bomo spomnili s posebno številko ob stoletnici njegove smrti 8. februarja.

LONDON.- Glede naše božične oddaje preko radia, na žalost ne bo nič, ker izgleda, da bi bile precejšnje težave, če bi hoteli to stvar izvesti. Je bilo prekasno, pa tudi radijska uprava očitvidno ni bila preveč naklonjena naši zamisli. No, pa ^{bo} morda kdaj pozneje kaj "ratalo" iz te naše zamisli, če bi se okoliščine kaj izboljšale.- J.P.

"SOCIALNI SKIAD 29. OKTOBRA".- Darovali so: Gdč. R.F. iz Northwooda 10/-; g.V.M. iz Kirkby-a 5/-; gdč. G.A. iz Manchestera 4/-; g.M.I. iz Pontefracta 4/-; g.B.R. iz Prestona 5/-; g.M.A. iz Askerna 4/-; g.P.B. in g.K.A. iz Wansforda vsak po 4/- /g.K. 1/- več/-;.- Vsem darovalcem naša topla zahvala, saj s tem pomagajo napraviti vsaj malo veselja našim potrebnim beguncem po DP-taboriščih.

Prvi paket je poromal na pot koncem novembra iz Južne Afrike. Namenjjen je v Denklingen v Nemčijo. Cena £ 2-12-0. Čakamo sporočila, da so nadaljni trije naročeni paketi šli na pot. Export Comanie iz Londona, ki je te pošiljke prevzela, sporoča, da prispejo paketi na mesto v teku štirih tednov.

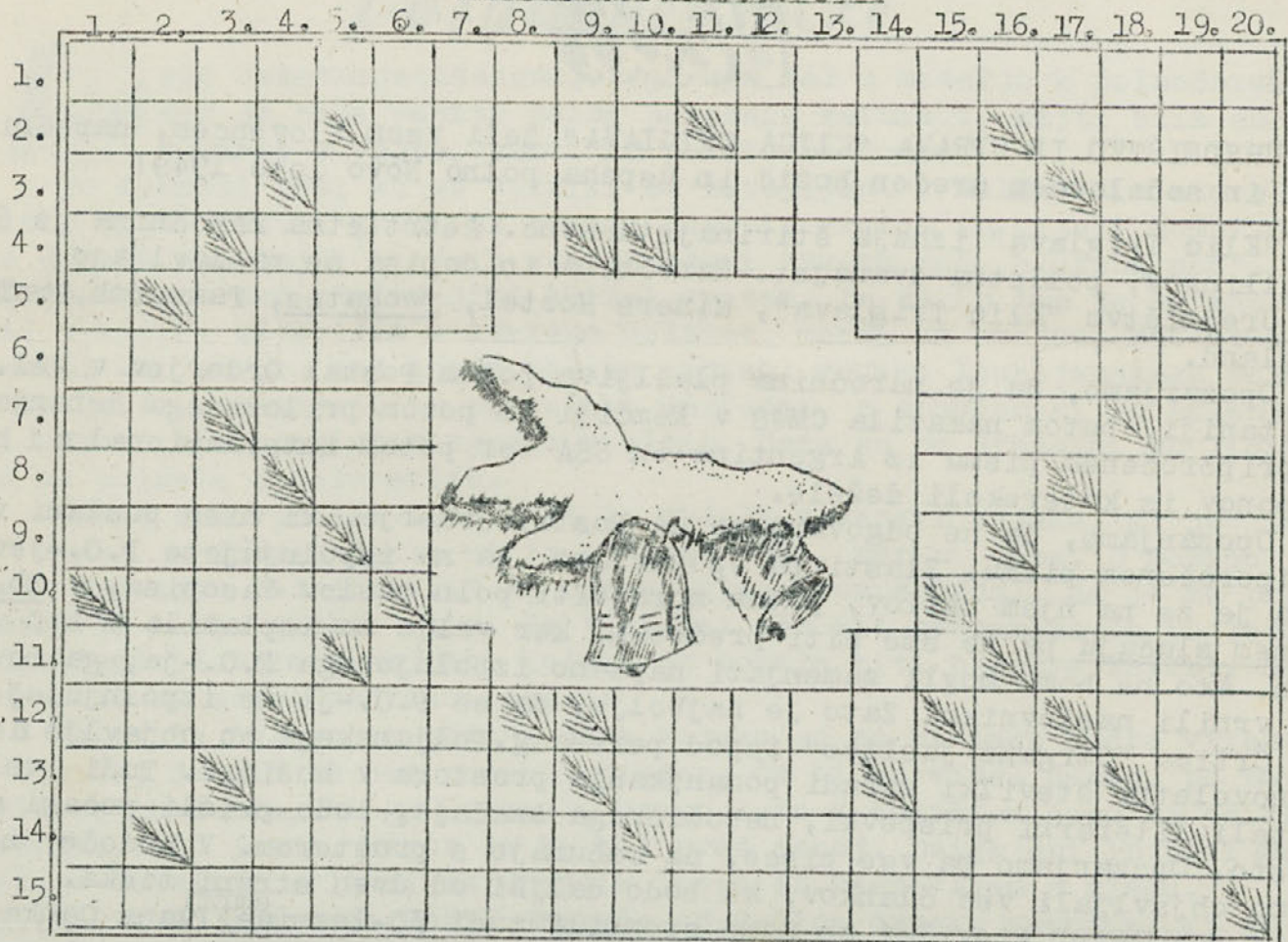
- 0000000000 -

NAGRADNA KRIŽANKA.- Nagrade: 1/nalivno pero; 2/ dve celoletni naročniki K.T.; 3/ dve polletni naročniki K.T. in 4/ dve četrtletni naročniki. Rešitve je treba poslati do vključno 29. decembra t.l.

Nadaljevanje z 10.str.: 16.: artistično orodje, tudi geometrijski lik; prvi morilec.- 17.: Predlog; vzgled; začimba; vrsta perutnine /2.sk./ 18.: Moško ime; vzklik; pogumno; nikalnica.- 19.: Zmedeni, blazni; francoski revolucionar in cesar.- 20.: Naslonitev, opora; kraj na Primorskem.-

NAGRADNA KRIZANKA !

BESEDE POMENIJO: Vodoravno: 1. in 15. voščilo uredništva "Klic Triglava"; 2. Italijanski denar; moško ime; tam /nemško/; sveta gora v Grčiji.-- 3.: števniki; dva stara grška mesta; ptica brez "e".-- 4.: zna; števniki; odmor; kratica za izvršni odbor.-- 5.: Urad za vrednostne papirje, tuj denar itd., tudi povpraševalnica za delo; vrsta pesnitve brez prve črke; 6.: lahnoveren; omotični, očarljivi.-- 7.: Veznik; žensko ime; oblika glagola iti; angleški predlog.-- 8.: Severno govedo; nemški predlog; kratica za kazenski zakon; oblika glagola spati.-- 9.: Delec tvarine; streha.-- 10. Umrli slovenski javni delavec /1. 1942 so ga ubili partizani v Beli Krajini/; ime tvrdke, ki bo oskrbela /gropa pok. Karla Zbačnika /po izgovorjavi; ime je bilo objavljeno v "K.T."/.-- 11.: ne star; kratica za modna = rodno organizacijo, ki je obstojala pred UNO; del zemlje; padavina.-- 12.: bogat /kot se izgovarja v angleščini/; pod; mlečen proizvod; trije enakki samoglasniki.-- 13.: Kazalni zaimek; zelo vroči; uživamo hrano; pokrajina med Nemčijo in Francijo; tuja kratica za število.-- 14.: Vrsta pesništva - Kristusov pristaš.

Navpično: 1.: Naša domovina; ne živ.-- 2.: Vodna bitja; potresno ozemlje v Turčiji.-- 3.: Doba, vek; pogojna členica; rokodelec; španski člen.-- 4.: pogojni veznik; nočne ptice; slaščica; ribničanski vzklik.-- 5.: Pojav v nevarju; neplodna žuželka.-- 6.: Neznano; orodje.-- 7.: Sorodnika; ploha.-- 8.: Fašistična tajna policija; grška črka.-- 9.: Živeti /poljsko/; dva samoglasnika.-- 10.: Žensko ime; kratice imena slovenskega pesnika.-- 11.: Kratice zloglasne politične stranke; slaščica.-- 12.: Vpad, brezdnost; preminul.-- 13.: Reka v Sloveniji /2. skl./; japonski ministerski predsednik ki je raje napravil samomor, kot pa da bi bil sojen kot vojni zločinec.-- 14.: Tujka za odlično, prvovrstno; sončni bog; kratica za "svet".-- 15.: narodni /pojem za narodnostno ozemlje/; oblika pomožnega glagola.-- 16.: /rešitev je 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20./